

N:o 3.

Af herr **E. J. Ekman**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till ändrade bestämmelser i fråga om rätt att utträda ur svenska statskyrkan.

I regeringsformens 16 § heter det, att Konungen skall ingens samvete tvinga eller tvinga låta. Denna religionsfrihetens grundprincip har dock hittills i många fall visat sig vara ett tomt ord. Så t. ex. tvingas ännu vårt lands inbyggare att antingen förblifva medlemmar af den evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige eller ock af något annat tillätet kristet samfund. Frihet att öfvergå till ett dylikt samfund har först genom 1873 års dissenterlag blifvit medgifven. Men dervid har det ock förblifvit. Den religionsfrihet, som sålunda existerar, är högst inskränkt. Någon *fullständig* finnes således icke ännu inom vårt land. Och dock är detta ett kraf, som både efter gudomlig och menskelig rätt förr eller senare måste tillfredsställas.

För staten måste det vara af största vigt att tillse, att dess inbyggare beredas tillfälle att i de högsta af alla intressen kunna intaga en ärlig och med samvete och öfvertygelse öfverensstämmande ställning, emedan ett motsatt förfarande alstrar oärlighet och skrymteri, hvilket allt i sin mån åter verkar demoraliserande inom andra områden.

För den privilegierade statskyrkan måste det verka ytterst förlamande att nödgas inom sitt område behålla personer, som icke vidare äro fästa vid henne med något tillgifvenhetens band, utan delvis eller helt och hållet förkasta hennes religiösa uppfattning och institutioner. Tillkommer då vidare det förhållandet, att denna kyrka utgifver sig för att vara *Kristi sanna kyrka*, så är det i högsta grad förnedrande för henne att i uppenbar strid med Kristi och apostlarnes lära (Matt. 18: 17;

Rom. 16: 17; 1 Kor. 5: 13; 2 Kor. 6: 14—17; 2 Tess. 3: 14) nödgas i sin gemenskap behålla icke allenast sådana, som hafva med henne en divergerande *kristlig* uppfattning, utan ock sådana, som uppenbart förneka kristendomens fundamentalartiklar. Ett sådant förhållande måste verka allt annat än välsignelsebringande för kristendomen sjelf.

Dessutom är det onekligen hvarje till mogen ålder kommen människas obestriddiga rätt att utan tvång af menskelig lag sjelf få bestämman öfver sin religiösa ställning, synnerligen då ingen lag i sjelfva verket kan hindra en person att hysa hvilken religiös uppfattning som helst. Just därför är det ock ett faktum, att inom den evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige finnes en mängd medlemmar, hvilka i många stycken tänka olika med henne, men som till följd af nu gällande lag tvingas att tillhöra henne. Ja, det finnes inom henne icke så få personer, som befinna sig på en helt och hållet *utomkristlig* ståndpunkt, hvilka med närvarande lagstiftning icke kunna komma ut ur den svenska evangelisk-lutherska statskyrkan. Det orimliga i ett sådant förhållande torde ligga i öppen dag för hvar och en. Och visst är, att ett sådant rättstillstånd icke kan vara gagneligt vare sig för kyrka eller stat eller för dessa personer sjelfva.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra, vågar jag i ödmjukhet föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om framläggande för Riksdagen af förslag till sådan ändring af kongl. förordningen af den 31 oktober 1873 angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning, att det må lemnas fritt för hvarje svensk undersåte, som fyllt aderton år, att utträda ur den svenska statskyrkan utan att behöfva uppgifva något trossamfund, hvartill han ämnar öfvergå, och utan att han genom ett sådant steg förlorar några medborgerliga rättigheter.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 23 januari 1891.

E. J. Ekman.